

— og jeg troede, at saavidt Discussion kunde afgjøre Sagen, var Seiren ubestridelig bleven min. Jeg siger til de Indrømmelser, som den høitærede Minister gjorde, og som løb saaledes: „Ja, for at nærværende Lov, som den nu er, kan siges at være retfærdig, kan jeg være enig med Ordføreren i Et, nemlig det, at det maa forudsættes, at Krigsbestyrelsen ikke vilde give Slip paa denne Servitut, saalænge den ikke har faaet denne Expropriationslov.“ (I den rigsmi nisteren: det mener jeg endnu!) Det glæder mig, at det endnu beständig er det, som den høitærede Minister holder fast paa; det ere vi altsaa fuldkommen enige om, og jeg skal derfor opgive Alt hvad jeg har at sige om Alt hvad der ligger bagved, da det jo ikke længer er omtvisteligt. Det er altsaa erkjendt, at den nærværende Lov ikke vilde være retfærdig, hvis vi ikke havde fuld Sikkerhed for, at Krigsbestyrelsen ikke vilde opgive sin Ret til at holde disse Giendomme under dette bebyrdende Gaand, uden forsaavidt Loven kommer (Ministeren: Nei!). Nu valler vor Enighed allerede! Jeg vil dog antage, at jeg har været saa nær derved, at der ikke vil være Grund til at forlade dette Standpunkt. Jeg antager det erkjendt, at Lovens Retfærdighed dog hviler paa en Forudsætning om, at Krigsbestyrelsen ikke vilde give den Ret til Indskrænkning i Byggefriheden ud af sine Hænder, med mindre en saadan Expropriationslov blev indbrømt. Men da siger jeg: hvorledes kunne vi give en Lov, hvis Retfærdighed er afhængig af Noget, vi ikke have Visshed om? En Lov bør jo under alle Omstændigheder være en retfærdig Lov og ikke blot under en vis Forudsætning, som man ikke er Herre over. Det er altsaa et uholdbart Standpunkt. Vi kunne indbrømme Indenrigsministeren saa stor og afgjørende Indflydelse paa Krigsministerens Beslutninger eller Regjeringens Førelse, som Noget vil; men det er sikkert, at det maa være tilladt for os at kunne forudsætte, at en ny Regjering kunde gjøre andre Anstuelser gjældende, og et nyt Krigsministerium vil godt kunne mene, at en saadan nødvendig Forbindelse ikke er tilstede mellem Expropriationsloven og Opgivelsen af Servituten. Jeg mener, at det er langt naturligere at antage, at naar dette Spørgsmaal er forelagt, hvor det vil blive fo-

relagt, om Kjøbenhavn fremtidig skal være en Fæstning eller en aaben By, og Spørgsmaalet har faaet en bestemt Afgjørelse i en eller anden Retning, vil man betragte det som en Selsfølge, at hvis Kjøbenhavn skal betragtes som en aaben By — og altsaa den bebyrdende Bestingelse taber sit fornuftige Diemed — ophæves dermed Retten til at indskrænke Jorden saaledes. Eierne ville da være i det samme Tilfælde som de andre Grundeiere, der allerede have faaet denne Ret ved Loven af 6te Januar 1852. Jeg mener derfor, at fra den Side betragtet maa det være fuldkommen tilfærdigt, at Loven neppe kan anses for holdbar i den Skikkelse, hvori den nu foreligger. Naar den høitærede Minister idag sluttede sit Forsøg paa at godtgjøre det ubestridelig Retfærdige i Loven med at sige, at nu stod det fast, at Almeenvellet krævede denne Lovs Udkomst, kan jeg altsaa paa ingen Måde gaæ ind derpaa og ikke ansee det for godtgjort. Det forundrer mig at høre, at det skulde staa fast, at Communalbestyrelsen, paa hvis Erklæring der maatte lægges særlig Vægt, er enig med Ministeren i at betragte Sagen ordnet paa en retfærdig Måde; thi, saavidt jeg veed, er Communalbestyrelsen aldrig bleven hørt over Loven. Den er bleven hørt over den Lov, hvortil der var gjort Udkaft af Commissionen, og det er med Hensyn dertil, at der ikke blev reist nogen Betænkelse. Men nu — uden at gaæ ind paa disse Discussioner igjen — er det Enkeltets Paastand og min Paastand i Særbeleshed, at der er en himmelvid Forskjel med Hensyn til Spørgsmaalet om Erstatning, hvad enten man staaer paa det ene eller det andet Grundlag. En saadan Henviisning tror jeg derfor ikke er berettiget. Jeg kunde maaskee endnu tilføie et Par Ord med Hensyn til hvad der fra anden Side er blevet sagt imod mine Uttringer. Jeg har tidligere fort motiveret, hvorfor jeg saae mig tvungen til at stemme imod Loven, og havde fremhævet, at, hvorledes man endog stillede Sagen — og jeg vil ikke indlade mig paa de Punkter, der ikke nu vare de væsentlige — vilde jeg gjerne indbrømme, at Kjøbenhavns Udvidelse var fornøden og krævet af Almeenvellet; men ikke med Hensyn til hele Terrainet. Jeg kunde derfor gjerne indbrømme